

Miroslav Mann 2009-2017

MÝCH OSM LET NA GYMNAZIU

tbg
V A R N S D O R F

**„Nikdy jsem nedopustil, aby škola stála
v cestě mému vzdělání.“
(Mark Twain)**

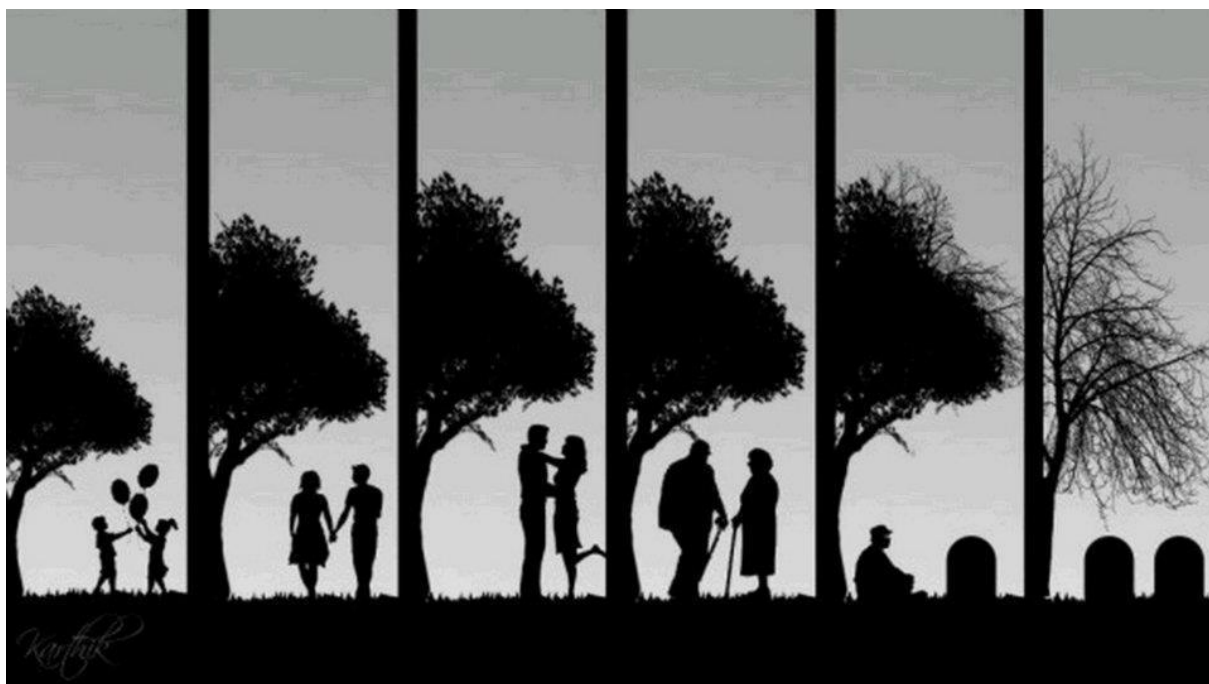
Obsah

Úvod	3
Čtyři životní etapy	4
Napodobování	4
Sebepoznání	4
Realizace	5
Odkaz	5
Příchod na gymnázium	6
Halloween 2009	10
Bobování	12
Návštěva Velké Británie	13
Památky z výletu	14
Sekunda	17
Tercie	18
Kvarta	19
Kvinta	20
Sexta	21
Septima	22
Oktáva	23
Jak šel čas	24
Fotky na tablo	27
Závěr	28

Úvod

Každý z nás si jistě prošel, prochází nebo projde určitou životní etapou, která nás některak obohatí či naopak. Za cíl si většina z nás klade dobré vzdělání, dobrou práci, která nás baví a rodinu. Prostě „standartní“ způsob života každého člověka. V životě jsme především ovlivněni rodinou, přáteli a samozřejmě školou. Již od samého mládí dítě většinou navštěvuje mateřskou školu, poté nastoupí do první třídy a dále se rozhoduje sám nebo s pomocí rodičů, kterým směrem se bude ubírat jeho cesta. Já jsem se rozhodl, že po ukončení prvního stupně Základní školy Edisonova nastoupím na osmileté gymnázium. Zvládl jsem přijímací řízení a nyní jsem v posledním ročníku (oktávě). Maturita již klepe na dveře, a já jsem již pevně rozhodnut jít dál. Mým životním cílem je dostat se na vysokou školu a studovat pedagogiku nebo lépe biologii a chemii. Chtěl bych se stát učitelem těchto předmětů, rozvíjet a vést další generaci mladých lidí, kteří si kladou úspěšné a vysoké cíle, stejně jako já.

Projekt s názvem „Mých osm let na gymnáziu“ pod vedením pana učitele Mgr. Vladimíra Holečka by měl, jak již sám název napovídá, formovat a ucelit osm let na gymnáziu jednotlivého studenta oktávy. V této malé dokumentaci naleznete popis různých akcí, situací, vtipných hlášek z mého dosavadního studia. Je pouze na Vás, zdali si z této tvorby něco odnesete, tiše však věřím, že jistě ano.



„Když jsem byl malý, ptal jsem se mamky, co je v životě nejdůležitější.
Ona mi odpověděla: „štěstí“.
Když jsme pak ve škole psali, co chceme v životě být, já napsal: „šťastný“.
Řekli mi, že jsem nepochopil zadání. Já jim odpověděl, že oni nepochopili život.“
(John Lennon)

Čtyři životní etapy

Tuhle jsem ležel, koukal do stropu a najednou jsem si uvědomil, že život se vlastně dá rozdělit do čtyř etap. Do těchto: napodobování, sebepoznání, realizace a odkaz.

1. Napodobování

Rodíme se zcela bezmocní. Neumíme chodit, mluvit, žít se, dokonce nedokážeme ani platit ty zatracené daně.

Jako děti se učíme cestou napodobování dospělých. Učíme se od nich, jak se pohybovat, jak mluvit atd. Dále své sociální návyky rozvíjíme už v kontaktu s vrstevníky. Nakonec se pak učíme přizpůsobit se kultuře společnosti, jejím normám, pravidlům a celkovému rámci chování.

Cílem první etapy je naučit se **existovat v rámci společnosti, zároveň však být samostatnými jednotlivci**. Dospělí by nám při naplnění tohoto cíle měli pomáhat učením samostatnému jednání.

Někteří dospělí jsou však zkrátka idioti. Za nezávislost nás trestají a naše samostatná rozhodnutí nepodporují. Proto nemůžeme projevit samostatnost, prostě nás srážejí a my nadlouho uvízneme v této napodobovací etapě.

Za normálních okolností by stádium napodobování mělo končit dospíváním, v raném mládí. U některých lidí však se tahle etapa protáhne až do jejich dospělého života. A jsou i tací, kteří si v pětáctyřiceti jednou takhle po ránu uvědomí, že vlastně vždycky žili marný, cizí život.

2. Sebeoznání

Jestliže v první etapě se učíme žít uvnitř společnosti, pak ve druhé už hledáme, co nás právě od této společnosti odlišuje, toužíme být jedineční.

Sebeoznávání je experimentování. S povoláními, s bezprostředním okolím, s místy pobytu a vůbec s různými rolami v tomto životě. Některé z nich se nám zamlouvají, jiné nikoli. V cíli bychom měli najít to svoje. To, co nám sedí. A aby člověk našel, musí vždycky hledat.

Druhá etapa trvá tak dlouho, dokud si my sami nezačneme vytyčovat vlastní meze. To je důležitá věc. Je třeba pochopit, že náš pobyt na této planetě je časově omezen a měli bychom ho využít k těm nejdůležitějším věcem a s lidmi, kteří za to opravdu stojí.

Existují ovšem i lidé, kteří natvrdo uvíznou v sebepoznávací etapě. Prožijí v ní velkou část svého času, přičemž sami sebe přesvědčují o opaku. Myslejí si, že času mají spousty. Jsou to ti, kteří v osmatřiceti žijí ještě s maminkou a ujišťují, že jejich byznys se už už rozhoupe, nebo „budoucí hvězdy“, které zatím neabsolvovaly ani jeden jediný konkurs, případně pak ti, kdo se stále nějak nemohou vymotat z jalových dlouhatánských vztahů, přesvědčení, že skutečná láska na ně teprve čeká.

Sebepoznávací etapa obvykle zabere celou druhou desítku let dospělého člověka, asi tak do třiceti-třiceti pěti let. Lidé, kteří tu uvíznou, jsou označováni jako osoby trpící syndromem Petra Pana. Jsou to věční náctiletí, kteří se celý život hledají, aniž by přitom dosáhli podstatných výsledků.

3. Realizace

Jakmile uzavřeme etapu experimentování a nalezneme něco, v čem nejsme vyloženě trapní, začínáme chápat, že přišel čas, abychom na tomhle světě zanechali nějakou stopu.

Ve třetí etapě se soustředujeme na to hlavní: zbavujeme se přátel, kteří nás unavují a zdržují, škrtáme vztahy, které jsou nesmyslnou ztrátou času, opouštíme evidentně nespílitelné sny. Naše pozornost je teď zaměřena pouze na to, co je pro nás doopravdy důležité. To je naše poslání a my jsme připraveni za ním jít.

Co nám v této etapě dělá starost: Co tu po sobě zanechám? Jak si mě budou lidi pamatovat? Jak jsem ovlivnil tento svět? Je třeba dosáhnout něčeho takového, aby budoucí pokolení mohla na tyto otázky odpovědět.

Obvykle toto stádium propuká ve třiceti-třiceti pěti letech a končí před dosažením důchodového věku. Tehdy si uvědomíme, že nestihneme naplnit všechny své ambice. Nestačí nám čas a také fyzické síly začínají docházet.

4. Odkaz

Do této etapy přicházíme vybaveni půlstoletou životní zkušeností. Něčeho jsme dosáhli, něčeho ne. V každém případě jsme dosáhli věku, kdy nám naše energie už neumožňuje směřovat ke svým cílům tak svižně jako dříve.

Tato etapa je velmi náročná v psychologickém slova smyslu, neboť nás ustavičně tíží vědomí vlastní smrtelnosti. Všichni by měli mít pocit, že jejich existence není nesmyslná. Přesvědčení, že život má smysl, je v podstatě jedinou naší obranou před myšlenkami na smrt.

Cílem této etapy je uvědomit si, že tu necháváte odkaz. Něco, co smrt neovlivní. Něco, co bude existovat i bez vás. Mohou to být děti, žáci, pracovní projekty, objevy, politické názory a tak dále.

V čem je smysl těchto etap?

V tom, že v každé z nich můžeme stále více ovlivňovat a řídit svůj život a zejména své štěstí.

V první etapě závisí naše štěstí na jiných lidech. Ve druhé stále experimentujeme, procházíme úspěchy i nezdary. Ve třetí už jsme šťastnější, ale nestihnáme si to užít. A konečně v té poslední si vychutnáváme plody etap předcházejících a máme jen jeden úkol: vydržet co možná nejdéle.

V každém dalším stádiu se štěstí stále výrazněji zakládá na vnitřních, řízených hodnotách a méně na vnějších stránkách ustavičně se měnícího světa.

Musím poznamenat, že přechod k další etapě nikdy nebývá okamžitý. Někdy se nalzáme v mezidobí mezi dvěma etapami, kdy máme blízko k té i oné. Avšak dříve nebo později definitivně přehodnotíme své životní priority. Při přechodech se proto někteří lidé mohou z našeho života vytratit. Je to logické; je třeba jít stále kupředu, obklopovat se lidmi, kteří za to stojí a pamatovat, že čas je vyměřen.¹



¹ Mark Manson (poradce pro osobnostní rozvoj) - Čtyři životní etapy

Příchod na gymnázium

1. září 2009, toto datum se vrylo do srdce či paměti snad každému z nás. Davy rodičů s dětmi, řítící se do učebny číslo 27. Před třídou stojí velká tabule s květinami a na ní povzbuzující slova pro nás, malé primány, kteří se již nemohou dočkat, až odstartují studium na gymnáziu. Ve třídě u tabule je veliká nástěnka a na ní fotky a jména všech, se kterými se budu potkávat celých osm let. Za nedlouho přichází jedna žena v doprovodu dalších tří mužů. Všichni věděli, že je to naše nová třídní učitelka, která naváže na pokračování naší bývalé paní učitelky Bohdany Filipové ze Základní školy Edisonova. Po chvilce ticha začal mluvit tajemný pán v černém saku. Přivítal nás v naší nové třídě a na škole. Byl velice vtipný, a to mu vydrželo dodnes. Byl to pan ředitel ThMgr. Jiří Čunát. Ten představil zbývající osoby ve třídě (Ing. Kamilu Málkovou – třídní učitelku a Ing. Bc. Jiřího Jakoubka – zástupce ředitele školy).



Aklimatizační pobyt

Dne 23. září 2009 jsme se zúčastnili aklimatizačního pobytu ve Starých Křečanech na chatě Sempře. Pro ty, kteří nevědí, co je to aklimatizační pobyt, tak jde o formu sdružení a socializace skupiny lidí, kteří se moc neznají. Na „aklimatizák“ jsme jeli spolu s paní učitelkou Málkovou, paní učitelkou Krejčovou a její dcerou. Během několika dní jsme navštívili prameny řeky Mandavy, Šluknovský zámek, rozhlednu na Vlčí hoře, apod. Během těchto dnů jsme získávali body za plnění různých soutěží, úkolů atd. Celkem nás bylo 33. Skončil jsem na krásném devátém místě. Na pokoji jsem byl spolu s Ondřejem Petrem, Patrikem Brtinským, Adamem Brabcem, Šimonem Ježkem a Davidem Dužárem. Jako název týmu jsme si dali X-Mix. Aklimatizační pobyt se mi velice líbil. Nejlepší bylo, když Petra Bůbelová rozbila umyvadlo na chatě. Výlet ve mně zanechal mnoho vzpomínek a pocitů.



Třídní fotka před Šluknovským zámkem:

(spodní řada zleva - Ondřej Lukeš, Tomáš Krajdl, Jindřich Šmíd, Ondřej Petr, Petra Bůbelová, Šárka Pražanová, Jan Kopecký), (prostřední řada zleva - Veronika Dvořáková, Marie Dítětová, Anna Švecová, Aneta Ondráčková, Eliška Doktorová, Jakub Švec, Šimon Ježek, Gabriela Zimová, Lucie Škachová, Sabina Güntherová, Aneta Güntherová, Patrik Brtinský, David Dužár, František Doktor, Mgr. Vladislava Krejčová), (vrchní řada zleva - Ing. Kamila Málková, Tereza Hrabáková, Anna Paulová, Andrea Dědečková, Miroslav Mann, Nela Beytlerová, Klára Strýčková, Veronika Müllerová, Adéla Pondělíčková, Adam Brabec, Iveta Bidrmanová)







Halloween 2009

Ve večerních hodinách jsme se sešli ve velké tělocvičně, kde jsme měli prostřednictvím učitelů gymnázia připravené různé hry a soutěže. Hráli jsme „židličkovanou“, různé hry s balónky a měli jsme připravenou i stezku odvahy. Když šel člověk sám, tak mohl získat více bodů než ve dvojicích. Spočítal jsem si, že když se odvážím sám a absolvuji cestu, že získám více bodů, které by mi mohli pomoci, umístit se. Cesta vedla z velké tělocvičny, přes toalety v prvním patře a aulu, až do tehdejší oktávy (místnost č. 41). Poté jsme se sešli všichni zpět v tělocvičně a bylo vyhlášení výsledků. Světe div se, ale umístil jsem se na prvním místě. Těsně za mnou se umístila Petra Bůbelová. Poté jsme se šli koukat do učebny chemie na horor Ospalá díra. Již od začátku filmu jsem se bál. Film jsem sledoval s rukou před očima. Pak jsme přespali ve škole. Nemohl jsem usnout nejenom z toho filmu, ale kvůli tomu, že spolužačky „mlely páté přes deváté“. Tato akce se mi velice líbila.





Bobování

Jednoho dne přišla paní učitelka do třídy a řekla, že další den se sejdeme místo ve třídě, na kopci za školou a půjdeme bobovat či sáňkovat. Bylo to od ní velké a hezké gesto, za které ji děkujeme. Málo která třída byla bobovat. Sněhu bylo dost a každý si to velmi užil, no posuďte sami.



Návštěva Velké Británie

V červnu roku 2010 jsme odjeli v brzkých ranních hodinách na týdenní pobyt ve Velké Británii. Hned v autobusu se mně stala hrozná věc. Nemohl jsem najít cestovní pas. Řval jsem skrz celý autobus, jako ta paní (Jana Štěpánková) z filmu Účastníci zájezdu. Nakonec ho paní učitelka našla. Z naší třídy jel spolu se mnou Ondřej Petr, Patrik Brtinský, Marek Slánský, David Dužár, Šimon Ježek, Klára Strýčková, František Doktor, Adam Brabec, Ondřej Lukeš a spousta dalších super lidí. Jako dozor s námi jela paní učitelka Filipová (Dlasková), Škáchová, Pohludková a další. Cesta se zdála být dlouhá, ale dalo se to přežít. V Anglii jsme byli ubytováni v rodinách. Spolu s Patrikem a Ondrou Petrem jsme se dostali do rukou nejúžasnější rodině (Mike a Sharan). Byli velmi pohostinní a milí. V pokoji na nás čekal Playstation 2, na který jsme se ihned vrhli. Průvodce nám dělala jedna starší paní, kterou charakterizoval velký černý deštník a rychlochůze. V Anglii jsme navštívili London Eye, Chelsea Stadion, Trafalgar Square, Picadeli Circus, Buckingham Palace, Hydepark, Oxford University, Canterbury, Stonehenge, Beachy Heads a spousta dalších významných památek. Výlet se mi velice líbil a utkvěl mi asi nejvíc v paměti. Rád bych v budoucnu navštívil Anglii ještě jednou.



Fotografie z Velké Británie: Já – žlutá mikina, Ondra Petr – červená kšiltovka, Patrik Brtinský – vedle Ondry, Adam Brabec – střed fotografie, David Dužár – vedle Patrika a další



Památky z výletu







Sekunda

První ročník na gymnáziu jsem hravě zvládl. Na vysvědčení jsem měl dvě dvojky, které mě velmi mrzely. Druhý ročník v sobě skrýval značné změny, které ovlivňovaly řadu dalších let. Přišla k nám nová spolužačka Romana Troppová a nová učitelka českého jazyka Mgr. Kateřina Makalová. Přibyl nám i druhý jazyk, mně němčina. Dále nám přibyla chemie, která mě velice bavila a baví dodnes. Proběhla i exkurze do Zoologické zahrady v Liberci a k závěru roku byla ustanovena nová tradice a to sportovní projektový den. Vysvědčení nám nebylo tradičně rozdáno ve škole, ale v Kostele svatého Františka z Assisi na Studánce, odkud pocházím. Další srdeční záležitostí byla návštěva lidí z ústavu ÚSP Brtníky, se kterým naše škola velmi spolupracuje. Zhotovovali jsme kalendář, ve kterém byly vyfoceny naše výtvary. Druhý ročník byl pro mě velice záživný, stejně jako předchozí.



Tercie

Třetí ročník na škole hodně zamíchal kartami. V průběhu roku k nám do třídy přišel nový spolužák Zbyněk Ticháček, kterého jsem znal již od základní školy. Kolektiv ho přijal velmi dobře a vycházel s ním. Na závěr roku nás, ale opustila Aneta Ondráčková, která zamířila studovat do Německa. Škola zavedla tzv. 24 hodinový turnaj ve stolním tenise (ping pong), který mne velmi bavil. Samozřejmě, že jsme nehráli celých 24 hodin, ale jako škola jsme to stihli všichni. Po skončení akce byla zahájena tzv. noční výuka. Učitelé svojí výuku pojali formou „škola hrou“, od Komenského. V chemii se konali různé pokusy, ve fyzice taktéž. V angličtině se koukalo na film, což zdokonaluje jazyk a poslechovou část, která je velmi důležitá apod. My měli na starost myslím fyzikální pokusy. Jelikož mě v tomto ročníku velice bavila fyzika, kvůli panu učitelovi, tak jsem se rozhodl navštěvovat odpoledne jeho kroužek. Jeho kroužek se jmenoval Klub Delta a byl určen pro žáky, kteří se zabývají fyzikou. Proběhl i koncert pro gymnázium (15 let). V prosinci se uskutečnil Vánoční jarmark naší školy. Byl to myslím první ročník. Závěr školního roku byl oslaven jako akce Gymplfest v nedalekém pivovaru Kocour. Vysvědčení bylo i letos předáno v kostela a sice v Kostele svatého Petra a Pavla na Náměstí Edvarda Beneše.



Kvarta

Ve čtvrtém ročníku na gymnáziu jsem poznal, jak moc je těžké loučení. Z důvodu zahraničního studia nás opustila Aneta Ondráčková. Ke konci také odešla Anička Švecová (Ulrichová), moje spolusedící. Byla s ní vždycky sranda. Aby toho nebylo málo, tak odešla i Maruška Dítětová, Šimon Ježek a Zbyňka Ticháček. V „prváku“ je ale nahradili jiní spolužáci. Uskutečnil se výlet do obce Malá Skála, který mě osobně nezaujal. Novinkou pro tento rok se stal gymplfest. S myšlenkou slavnostního zakončení uplynulého školního roku přišla paní učitelka Filipová (Dlasková) a pan učitel Novota. Akce byla velmi vydařená. Líbila se mi kapela Vypsaná fixa a dobře zvolené prostředí (Pivovar Kocour).



Kvinta

Polovina studia na gymnáziu je za mnou. Na začátku měla naše třída za úkol udělat tradiční vřazení kvintánů na vyšší stupeň gymnázia. Akce sklídila veliký úspěch. Každá skupinka z naší třídy ztvárnila jednu vyučovací hodinu. Všechny scénky byly komické a daní učitelé se tomu z plna hrdla smáli. Já ztvárnil pana profesora Zelinku (fyzika). Scénka probíhala tak, že jednomu studentovi ve vyučování zazvoní mobil. Další skupinku vedl Patrik a třetí skupinku vedl Ondra Petr. Patrik ztvárnil paní učitelku Krejčovou, naší novou matikářku a Ondra naopak paní učitelku třídní (Kamilu Málkovou). Na školní výlet jsme jeli do obce Sloup v Čechách do kempu k panu Pitelkovi. Bohužel nás v kvintě opustili dva spolužáci, kvůli velmi těžké matematice. Byl to Mára Slánský a Kuba Švec. Vysvědčení se opět nepředávalo ve škole a dokonce ani né v kostele. Bylo nám předáno v kině Panorama. I tento rok se konal Vánoční Jarmark, který byl rok od roku lepší.



Sexta

Skoro jako každý rok nás někdo opustil a někdo nový přišel. V sextě tomu nebylo jinak (Lucie Horáková, Sandra Beránková a Martina Doležalová). Jelikož jsem se letos nikterak nezapojil do aktivit, nechám tento ročník spíše otevřený. Uskutečnilo se tanenční a výlet na Malou Skálu. Na začátku roku k nám přišel nový učitel biologie, což pro mne byla veliká změna. Počítal jsem totiž s tím, že budeme mít do maturitního ročníku pana učitele Holečka. Nový učitel pan Martin Vohník byl velice zvláštní osobnost, dva roky co jsme spolu ztrávili byly také velmi zvláštní. Na mne spíše působil vědecky a filozoficky. Nikoli pedagogicky. Způsob výuky mi nevyhovoval. Nemám rád, když jde učitel pokaždé do třídy se záměrem zkoušení. Jak začne pravidelně zkoušet, tak se na to hodně studentů vykašle. A nebylo tomu jinak. V tomto ročníku jsme navštívili našeho zřizovatele Biskupství litoměřické. Byla to velmi pěkná návštěva. Otec biskup na mne působil jako taková „chodící spokojenost“. Po celou tu dobu jsem se cítil divně. Jako z jiného světa. Tento rok hodnotím velmi zvláště.



Septima

V přeposledním ročníku jsem si plánoval jaké to bude po maturitě? Na začátku septimy jsme dostali za úkol, zhotovit ročníkovou práci. Měli jsme si prostřednictvím učitelů gymnázia zajistit svého vedoucího práce. Mé cesty směřovaly ihned k panu učiteli Holečkovi. Věděl jsem, že budu pracovat na pedagogicko-přírodovědné práci. A koho jiného si vybrat, než právě jeho. Název mé ročníkové práce byl následující: „Metodika laboratorních prací z přírodopisu a biologie pro základní školy a nižší ročníky víceletých gymnázií.“ Jak už z názvu vyplývá, zabýval jsem se učitelstvím biologie. Teoretická část byla velmi obtížná. Dostal jsem sice pomocné knihy, ale většinu informací jsem ještě ani neznal. Musel jsem pracovat hodně s internetem a vybírat pouze fakta. Praktická část je na mé práci asi nejvíce rozmanitá a velmi zajímavá. Pan učitel byl tak hodný a nabídl mi pár hospitací u něj ve třídě. Viděl jsem, jak přistupuje k žákům ze základní školy a jak k žákům gymnázia. V tu chvíli jsem si říkal, že je velká škoda, že jsme ho neměli celých osm let na gymnáziu. Poštěstilo se nám to pouze v primě a později v oktávě. Dá se říct, že s námi začal a také skončil. V praktické části jsem sbíral poznatky z jeho hodin a sám jsem si také několikrát zaučil. Byl to velmi nevšední pocit. Nebyl to pocit toho, že někde něco říkám před třídou, abych později dostal známku. Byl to pocit, že společně s někým něco buduji. Studenti byli velmi vstřícní, pracovali jak to jen šlo, což mi dávalo dobrou pocit. Viděl jsem, že i pan učitel byl zřejmě spokojený. Kdybych měl zhodnotit, zdali mi ročníková práce něco dala, tak bych řekl, že ano. Důležité je si vybrat dobré téma, o které se doopravdy člověk zajímá. Práce mne obohatila jednak ze stránky formální (počítačové) a dále také z praktické a teoretické. Obsah, počítačové zpracování a obhajoba práce byla ve všech kritériích hodnocena známkou výborný. Na konci školního roku, jsem se přihlásil na brigádu. Netrvalo dlouho a ihned jsem byl přijat. Pracoval jsem půl roku ve společnosti Billa Varnsdorf, kde jsem poznal spoustu dobrých lidí, se kterými se mi velmi dobře pracovalo a žilo. Byla to taková malá rodinka, se kterou jsem se skoro každý den vídal. Jsem velmi rád, že mě tyto lidé přijmou od června 2017 znovu do kolektivu.



3 Závěr

V této ročníkové práci jsou uvedeny náměty laboratorních prací z různých oborů biologie (botanika, zoologie, anatomie apod.) Soubor těchto prací má za úkol prakticky ztvárnit výuku laboratorních prací z přírodopisu a biologie pro základní školy a nižší ročníky víceletých gymnázií. Slouží jako soubor námětů realizovatelných laboratorních prací ve výuce přírodopisu. Laboratorní práce byly vybrány tak, aby byly snadno realizovatelné. Teoretická část se věnuje didaktickému pojetí laboratorních prací. Praktická část se zabývá již vlastním praktickému ztvárnění laboratorních prací, obsahuje vždy příslušnou část práce, krátký teoretický úvod do problematiky prováděného pokusu nebo rady z mé vlastní praxe. Přiloženy jsou též protokoly. Tato práce mne velice obohatila a věřím, že v budoucnu se mi podaří tuto práci ještě rozšířit o další nové poznatky. Věřím, že tato práce zaujme všechny nadšené čtenáře se zájmem o jeden z nejhezčích předmětů - přírodopis (biologii).

Oktáva

Poslední ročník na gymnáziu prožívám teď. Maturita klepe na dveře. Na začátku roku jsem byl zděšen novou třídou a novým rozvrhem hodin. Skoro každý den se na něm objevovalo odpolední vyučování. Na štěstí jsem měl, alespoň dva dny v týdnu krátce. Třídou jsme měli po sedmi letech v učebně chemie. Stará hruná tabule na křídly, projektor co zrní a skříňky, které se vůbec nehodily do komunistické učebny. Řekl jsem si, že můžeme být rádi, že nejsme dole ve fyzice. Na začátku roku jsem byl zařazen do maturitní skupiny němčiny. Za učitelku jsme dostali paní učitelku Geschwentner. Musím říct, že jsme měli velké štěstí. Parádní učitelka, se kterou je velká legrace, a která ve mně vzbudila zájem, dále se vzdělávat v tomto jazyku. Přiznám se, že v němčině nejsem moc dobrý. Několik roků na gymnáziu jsem se jí moc nevěnoval. To byla velká chyba, jazyku se musíte věnovat. Já se věnoval do konce prváku pouze angličtině. Poté jsem polevil a nechal oba jazyky stranou. Nakonec jsem si zvolil němčinu k maturitě. Další předměty k maturitě jsem si zvolil ve formě chemie a biologie. Čekala nás závěrečná práce z informačních technologií. Musím říct, že ochoty a pomoci jsem se u většiny svých spolužáků nedočkal a proto byla moje práce hodnocena známkou dostatečný (domnívám se). Na škole nám přibyly i automaty s občerstvením či kávou. Čekal nás předmaturitní večírek. Pojali jsme ho jako halloween. Konal se v Pivovaru Kocour. Musím říct, že se velice povedl. Nejlepší byla hra, kdy jsme měli něco počítat (už ani nevím co) a já měl ve skupině snad 3 nebo 4 matikáře a stejně jsme se nikam nedostali. Dále nás čekal maturitní ples, který proběhl dne 3. února od 19 hodin na Lidové zahradě ve Varnsdorfu. Ples se mi velice líbil, moc jsem si ho užil a musím pochválit všechny za parádní předtančení. Od lidí jsem slyšel, že to byl zatím nejlepší ples, na kterém kdy byli. Jako další nás čekalo poslední zvonění. To jsem si také velice užil. Byl to nezvyk, připravovat tuto akci. Od čtvrt na osm jsme hlídali vchod do školy a snažili se vybrat peníze od studentů gymnázia. Vybrali jsem celkem okolo 2 - 3 tisíc. Akci jsem si velice užil, nejvíce pasování septimy na budoucí oktávu. Z písemné části maturitní zkoušky jsem měl velký strach. Pečlivě jsem se na ní připravoval. Dělal jsem si různé didaktické testy a koukal na výborně zpracované slohové práce. Němčina mne velice bavila, neboť jsme dostali sloh, ve kterém jsme měli psát o našem vzoru. Psal jsem o panu učiteli Holečkovi. Didaktický test se mi zdál přiměřený. Dle mých přeběžných výsledků, dopadl okolo 70 - 80%. Didaktický test z českého jazyka mne velice zklamal. Nestihl jsem ho a dost odpovědí se mi zdálo nepřesných. Z českého jazyka, ale projdu a budu mít okolo 60%. Je to nezvyk, vždy jsem měl méně procent z cizího jazyka než z mateřského. Za dva týdny mne čekají ústní části maturitní zkoušky. Nemám tedy moc času, takže mi držte palce a já se jdu učit.

„Průměrný učitel vypráví. Dobrý učitel vysvětluje. Výborný učitel ukazuje. Nejlepší učitel inspiruje.“
(Charles Farrar Browne)



Jak šel čas



Jak šel čas



Jak šel čas



Fotky na tablo



Sandra Beránková



Nela Beytlerová



Adam Brabec



Patrik Brtinský



Petra Bubelová



František Doktor



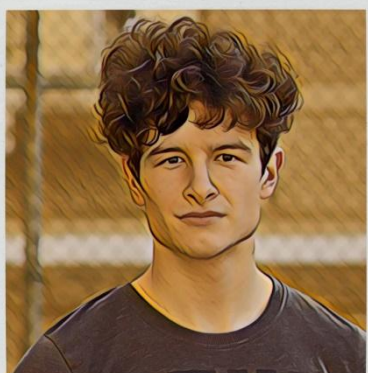
Eliška Doktorová



Tereza Hrabáková



Lenka Kašparová



Ondra Lukeš

Kamila Málková

Miroslav Mann

Závěr

Osm let uplynulo. Bylo to osm pěkných, krásných a vydařených let. Někdy si ale říkám, zdali jsem udělal dobře, že jsem se přihlásil na gymnázium. Pokaždé dojdou k závěru, že to bylo dobré rozhodnutí. Pokaždé, když přijdu ráno do budovy, tak mám takový pocit jistoty a domova. Nevím jak ostatní, ale u mě se vždy projeví pocit, že někam patřím a, že něco hezkého spolu s ostatními vytvářím. Někteří si řeknou, že jim škola nic nedala, ale s těmi nemohu souhlasit. Na tyto lidi platí jeden citát, který má i pan učitel Holeček u sebe v kabinetu, a který mne velice zaujal a inspiroval. Citát zní: „Neobviňuj koně, obviňuj cestu, kterou sis zvolil.“ Člověk by okolo sebe neměl kopat, pokud to není nutné a měl by se zamyslet nad tím, proč si danou cestu zvolil. Chce snad v životě něco dokázat? Chce, aby po něm něco zůstalo? Nebo to je jen proto, že nebylo nic lepšího na výběr? Člověk by se neměl podceňovat. Neměl by se spokojit se svými schopnostmi. Měl by pořád budovat to svoje vnitřní já. K tomu by mu měli dopomáhat přátelé, rodina, škola a další. Myslíte si, že když toto vše okolo sebe máte, že jste šťastní? Možná ano, ale musíte okolo sebe mít dobré, obětavé a nápomocné přátele a rodinu, u kterých víte, že Vás nepodrazí a nikdy nezklamou. Pokud toto nebo část z toho nemáte, nemůžete říct, že jste v životě šťastní. Chtěl bych velmi poděkovat všem učitelům, studentům a dalším pracovníkům gymnázia, kteří nám všem napomáhali a vzdělávali nás ve všech ohledech. Samozřejmě nechci opomenout rodinu, která mi napomáhá najít štěstí, protože i to je s láskou a zdravím nejcennější. Chtěl velice poděkovat jmenovitě paní učitelce Kamile Málkové, která nás vychovávala celých osm let. Největší dík patří panu učiteli Holečkovi, který nám vždy se vším pomohl. Do našich srdcí se zapsal jako spolehlivý, nápomocný a milý učitel. Vždy nás pochopil a mne inspiroval k dalšímu studiu biologie. Je to můj vzor, protože takových učitelů jako je on, moc není. Na mne vždy působil jako takový dobrosrdečný dědeček, se kterým se mi bude velmi špatně loučit. Ještě jednou, velké díky.



„Kým čím jsem? Odpovídám: jsem souhrnem všeho, co se událo přede mnou, všeho, čím jsem byl co jsem viděl co jsem udělal, všeho, co bylo uděláno mně. Jsem všemi vším jejichž jehož bytí ve světě mělo vliv na mé bytí a bylo jím podobně ovlivněno. Jsem vším, co se stane po mém odchodu a co by se nestalo, kdybych tenkrát nepřišel. Nejsem v tomto ohledu nijak zvlášť výjimečný.“
(Salman Rushdie)